

«El Globo» no alça el vol

El setmanari «El Globo», del grup PRISA, editor del diari «El País», no alça el vol. Malgrat el gran esforç publicitari i empresarial, no ha venut més de 12.000 exemplars i genera unes pèrdues de 100 milions a la setmana.

J. Hernández

El món de la premsa està agitat. La perspectiva de la televisió privada, que ja va produir fa més d'un any una mena de cursa boja (que ha quedat frenada en sec per la lentitud del govern central a donar llum verda a la llei corresponent) ha donat pas a una alta ebullició en el món dels setmanaris.

El fracàs, de moment, de la revista d'*El País*, *El Globo*, l'entrada de banquers de recent carrera en altres grups editorials, la guerra de rumors com a part de la lluita per desestabilitzar els contraris i l'aparició de noves revistes d'informació promogudes per grups editorials dedicats a la premsa del cor, han remenat molt el panorama del paper premsa.

El més destacat, del moment actual, de la premsa escrita és el sonat fracàs de la revista *El Globo*, que tantes expectatives havia desvetllat, sobretot tenint en compte que els directius del diari *El País* l'havien presentada com una amenaça per a la resta de setmanaris, als quals —prepotentment— qualificaven de *populars* o de *grocs*. *El Globo*, tot i tenir ambició de convertir-se en la revista sèria i rigorosa de la gent guapa, els *yuppies* i els joves ambiciosos que des de l'esquerra han arribat a la direcció de les empreses i als ministeris, no ha venut més de dotze mil exemplars la setmana de major demanda, i s'ha convertit, després de la dolorosa experiència de Radio El País, en el segon fracàs personal de J. L. Cebrián.

L'experiència d'*El Globo* s'ha convertit, a més, en una arma en la lluita pel poder que hi ha al si del grup PRISA, societat editora d'*El País*, propietària de la SER i de Radio Minuto i, sobretot, impulsora d'*El Globo*. Les

antigues reticències entre Jesús Polanco (accionista majoritari de l'empresa) i el mateix Juan Luis Cebrián, director d'*El País*, i que té un gran poder fàctic dins del grup, han renascut amb força i han provocat que, durant els primers mesos de 1988, el rumor d'una possible substitució de J. L. Cebrián al front del principal diari de l'Estat espanyol haja recorregut tots els centres d'opinió de Madrid.

La decisió de Polanco de fer que Cebrián vaja a la redacció d'*El Globo* dues vegades a la setmana i que es faci responsable d'una idea que, al capdavall, és seua, ha estat interpretada

Un projecte punxat.

com un intent de preparar la substitució del director d'*El País*.

Cent milions a la setmana

La crisi del grup PRISA, però, no és només de poder intern, ni tan sols de la seua capacitat per traure un producte equiparable en popularitat a *El País* en altres àmbits de comunicació. Si *El Globo* no aconsegueix alçar el

vol, el problema començarà a ser financer. S'ha estimat que la revista produeix una pèrdua de cent milions setmanals, amb tendència a augmentar-ne. A hores d'ara es parla que és possible que PRISA —una de les empreses periodístiques més rendibles d'Espanya— no repartisca beneficis enguany i això caurà com una bomba entre els accionistes, fins ara orgullosos d'un producte i d'una marca. Si a això afegim que comença a haver-hi, en el fins ara totpoderós grup, periodistes descontents que consideren millor marxar a altres empreses, obtindrem un quadre que no és gens bonic per al grup.

Davant de tot això, l'ofensiva de la resta de grups periodístics no s'ha fet esperar. El grup Zeta, principal rival del grup PRISA per dimensió i per ambició, no només ha aconseguit de mantenir l'alta renda de la revista *Tiempo*, on tant es temia l'eixida del setmanari *El Globo*, sinó que sembla haver afrontat molt bé el fracàs d'algunes de les seues publicacions, com ara *Panorama*. El fitxatge del director adjunt d'*El País*, José Luis Martín Prieto, per *Tiempo*, ha estat molt més que un avis per a Jesús Polanco i per al mateix Juan Luis Cebrián.

Diners per a Z

Aquest procés ha revaloritzat el mateix grup Z, on el grup financer denominat dels Albertos, que treballa amb el capital àrab de KIO en les inversions que realitza a l'Estat espanyol, hi ha fet un desembarcament de més de mil milions de pessetes.

Aquestes tamborinades en el món de la premsa, tan cobejats per banquers i polítics, que és si fa no fa el mateix, farà que canviïn algunes coses, per exemple les mateixes relacions entre els polítics i la premsa.

Si el mite d'*El País*, com a principal diari en influència, comença a fer figa, els ulls dels diferents poders canviaran d'òptica, i això pot afectar la concessió de canals televisius privats, la política d'ajuts a la premsa i la mateixa estratègia comunicativa del poder polític. *El País*, que va ajudar a definir una manera de fer política i comunicació al començament de la transició, pot ajudar ara, si persisteix a apadrinar fracassos, a inaugurar una nova etapa, en què els caps del diari del carrer de Miguel Yuste no siguen els profetes ni els jutges de la societat espanyola.

Així les coses, s'anuncia l'aparició d'un altre setmanari que es dirà *Tribuna de actualidad*, que naixerà de la mà

de l'empresari Montiel, fins ara dedicat a la premsa del cor. El nou setmanari, que vol entrar en competència directa amb la revista *Tiempo*, tindrà el periodista Julián Lago, primer director d'aquella revista, com a màxim responsable. Aquest ja ha començat la

seua política de fixatges dins el mateix grup Z.

Aquest nou setmanari, que eixirà al maig, naix també amb bones perspectives i amb alguns temors de la competència. Ja veurem si segueix el camí d'*El Globo*. □

EL DEFENSOR DEL POBLE: UNA NOVA ETAPA

Sr. Ruiz Giménez, gràcies i adéu

Álvaro Gil-Robles, de 44 anys i fill del polític republicà José María Gil-Robles, substituirà en el càrrec de defensor del poble Joaquín Ruiz Giménez, que després de cinc anys hauria volgut ser designat per a un segon mandat

Josep Santmartí

Quaranta quatre vots sorgits d'una impla aliança entre diputats socialistes i populars posaren fi el dia 16 de febrer a la llarga carrera política de Joaquín Ruiz Giménez, primer defensor del poble, entre 1982 i 1987. A conseqüència d'aquesta votació, la comissió mixta Congrés-Senat designà Álvaro Gil-Robles, com a candidat únic i oficial al nou defensor del poble a fins ara primer adjunt del titular. Ara falta que els plenaris del Congrés i del Senat ratifiquin, cadascun per la seva banda, aquesta proposta de la comissió per una majoria de tres cinquenes a cada cambra, cosa automàtica si el PSOE i AP mantenen el seu pacte ocasional.

El tràmit en comissió resultà fàcil, però no senzill, i sobretot escassament elegant. Totes les minories (CDS, MC, PDP, PNB, EE, PL) sostingueren la candidatura de Ruiz Giménez, que algunes hores abans encara es declarava disposat a continuar en el càrrec. Per fer això, les minories aduïren la trajectòria humana i política de Ruiz Giménez (el PNB hi afegí la ideològica), la seva competència a l'hora de muntar eficaçment una institució nova i sense tradició a l'Estat espanyol, el prestigi i la popularitat que li ha sabut donar i la qualitat dels seus informes. Agustín Rodríguez Sahagún (CDS) va assegurar que si el càrrec fos per reelecció popular, Ruiz Giménez sortiria designat sens dubte, i Nicolás Sartorius (PCE) afirmà que Ruiz Giménez era apartat del càrrec perquè ha molestat el poder amb els seus informes, sobretot amb el darrer referit a les presons.

El portaveu socialista, Eduard Mar-

tín Toval, no explicà ben bé per què el seu grup es decantava per Gil-Robles i no per Ruiz Giménez. Segons ell, la candidatura de Gil-Robles comporta una barreja de continuïtat i de relançament de la institució. AP no digué res a la sala, però als passadissos recordà la independència de Gil-Robles en relació amb els partits polítics i el poder. La qüestió és que la comissió es dividí i que Joaquín Ruiz Giménez perdé aquesta votació decisiva davant del seu lloctinent. Més tard, l'ex-defensor del poble no amagà la seva desil·lusió i, fins i tot, la seva ira. Algunes minories, com la Minoria Catalana i el PNB, asseguraren després que en el ple votaran Gil-Robles per enfortir el consens, ja que votar contra ell resultà purament testimonial.

Sembla clar que el govern encoratjà fins al mes de desembre Ruiz Giménez a continuar i que canvià sobtadament de parer, potser a causa de les reaccions produïdes al Ministeri de Justícia per l'esmentat informe sobre les presons. Alguns socialistes criticaren Ruiz Giménez en aquella ocasió per haver-s'hi deixat enredar i haver-hi mostrat una imatge massa negativa, massa parcial de les presons. Segons una altra versió, el veto hauria vingut del mateix Gil-Robles. Mentre Ruiz Giménez es dedicava a una tasca de relacions públiques i de mostrar la cara popular i amable de la institució, haurien estat els adjunts Álvaro Gil-Robles i Margarita Retuerto, els que haurien organitzat l'oficina del defensor, els que haurien preparat els informes i els que haurien carregat amb les dificultats polítiques i administratives. I tot plegat, sense ni un gram de glòria, només pel sou.

És possible que amb Gil-Robles la institució esdevingui més tècnica i menys advocada dels pobres, funció per a la qual, (diuen alguns) no fou pensada inicialment. Álvaro Gil-Robles és fill del polític republicà de dretes José María Gil-Robles i té 44 anys. La seva vinculació amb la figura del defensor del poble començà amb la tesi doctoral i per mitjà del seu amic, Gregorio Peces Barba, la féu introduir a la Constitució de 1978. Ell redactà també el projecte de llei orgànica que el 1980 regulà la institució i el 1982 esdevingué primer adjunt a proposta del PSOE. Ara ha arribat al cim: a ser allò que tant havia predicat. □

Ruiz Giménez: l'informe sobre les presons tindria una imatge massa parcial.